

Sem si zpíval cestou na výlet. V tramvaji. Nejdřív teda jsem myslel, že pojedu zase třeba na Filajku, nebo na Cibuli, za Ajdulínou. Jenže ta prej má zdechlou paničku, tak jsme vyrazili někam jinam. Původně to pánčička viděla zase na výlet do Sobína, s hospůdkou, odměnou v ní a tak jako obecně. Ale pak to přehodnotila. Prej si uděláme výlet na ten Petřín. Nebyla tam prej roky, naposled s mým velepředchůdcem. Je začátek jara a kde ho jinde zahájit, než tam.

TupoFleky fuč na chalupě, páč to je pro primitiva, jako sou vona, nejideálnější místo a já měl pánčičku jen a jen pro sebe. To mám tak rád, tak dobře mi je. Jako ne že by TupoFleky nebyly fajn, ale je to prostě jiný, už tolik nemám pánčičku pro sebe a s nima je to občas dost adrenalin a to já nemám rád. Nedělá mi to dobře vůbec. Dyk jenom když přišla, ten hroznej brajgl, co byl. Než se to uklidnilo, to sem málem zešedivěl. A takhle je tolik klidu.

Nejdřív jdeme na ranní velkoprocházku. Jen tak si jdeme a pánčička je tam celou tu dobu se mnou. A jdeme tam, kam to vymyslím. Dneska jsem jí vedl k tý velemyšodůrce. Objevil sem ji já, a TupoFleky mi tam do toho dycky kafraj!! A tetkon byl klid na bádání, tak sem bádal. Pánčička se smála, že jsem ftipnej a byla trpělivá, pěkně jsem to šécko mohnul prozkoumat. Pak jsem jí dovednul k zábradlí a dali jsme si tryskání kolem zábradlího. To taky miluju. Vona mi uniká a já ji dopadám. A za každý dopadení dostanu dobrůtku. Ale já ji ani nepotřebuju, to je jen tak pro formu. Mě baví to dopadání samotný. A to je zase věc, co s TupoFlekama nejde, páč jsou povětšinu času na lajně a s tou se tahle hra hrát nedá. Doma pak pánčička, jako dycky něco kutila a já jí u toho asistoval. Měla proutí, který jsme spolu v pátek nastříhali a tak různě ho motala, až z něj umotala srdeční ozdabu. Teda prej z nich vyrobila proutěný srdce a ty ozdabila. Že jako jaro budem vítat. Já sem spíš uvítal, že vytáhla ze skříně zajíčka a krysu a hráli jsme si s nima. Voba musej bydlet ve skříní, nemůžu je už mít ve svý krabici, jako dřív a brát si je jak potřebuju, protože TupoFleky všechno žerou. No mám já to těžký. Ale jo, pánčička se hodně snaží, abych nebyl škodnej. A pánik taky, to se jim musí nechat.

No a odpolko, že na ten výlet teda. Náhubek věstil cestu emhádé, tak jsem si předem naladil a v tramvaji, jak když najdu □. A zasejc se fšící usmívali, enem pánčička ne. Nebo takhle vona jen dělá, že se neusmívá, ale já vim svoje. Ale pak jsem si lehnul a ležel jsem až než nastoupila stará paní. Neměla by si kam sednout a tak jsme ji pustili. A nás zase, aby mi nikdo nešlápnul na ocásek můj veledlouhej, pustil sednout takovej symaptickej kluk. Byl

Petřine, Petřiiineee, konečně tě vidíme!

jsem rád, páč tramvaj už byla docela zaplněná a na tom místě jsem byl skovanej. Pánčička byla taky ráda a moc mu děkovala, páč prej dneska se přemýšlivý a ohleduplný lidi hledaj špendlíkem, nebo čím to říkala. A pak už jsme vystupovali. Teda jako frmol tam byl teda! To neznám až tolik. U tramvaje spousta lidí, hned vedle vyhrávala jedna harmonika, o kus dál druhá, která hrála něco jinýho..... no hele.... promiňte mi to, ale prostě bordel. A habakůk lidíůch, co se furt motaj sem a tam. No ale tak jsme vyrazili, že to na ten petřínskej kopec dojdeme po svejch. Jen mi to prej prospěje. To nevim komu prospěje se motat mezi davama?? Ale co bych pro ni neudál.

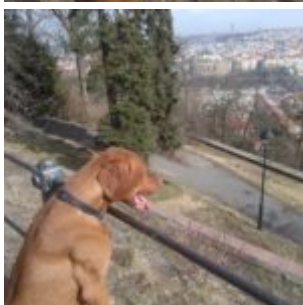
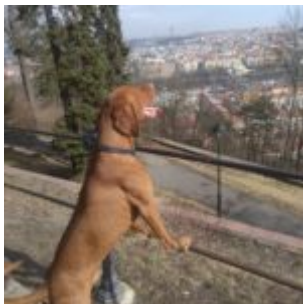
Po posledním přechodu konečně ten park. A hurá svoboda. A taky balonek. To je pro mě vždycky dobrý vodreagování. Párkrát mi ho čutla a já si našel kopeček a vzpomněl jsem si na tu svojí inovaci ve hře a hráli jsme to spolu. Vyběhnul sem, pustil balonek, kousek sem ho doprovodil, pak ho nechal sejít dolů k pánčičce a ta ho čutla zpátky. Vedro bylo teda překvapivě velký, na to, že doteď byla zima, a tak jsem měl za chvíli jazyk na vestě. Takže jsme se vydali dál. Do kopce. To zas měla za chvíli jazyk na vestě pánčička. A sundávala vrstvičky. Já si fordil na půl plynu.

Našel jsem si skály! A hopíkal si po nich. Tak jako to dělávám na dovolený. To by jeden nevěřil, že je furt ešče ve městě, co?

Petříne, Petříííneee, konečně tě vidíme!

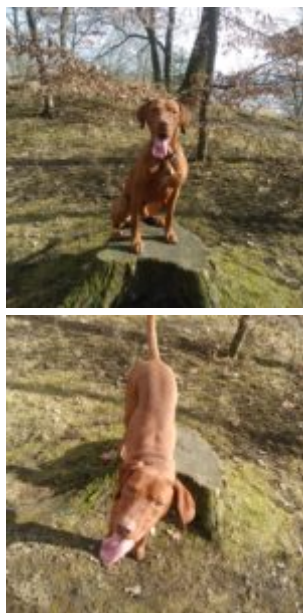
Taky jsem si našel výhledy na Prahu a rozhlížel jsem se tam.

K všeobecnému pobavení kolemjdoucích cizincůch, který si mě při tom rozhlížení fotili a smáli se tomu.

Taky pařez jsme si našli, aby si mě pánčička mohla ofotit. A když už byl pařez k dispozici, stříhnul jsem si jednou cvičení na zadní nožičky, páč to mě ba. Jak se řekne: “Zadní, Rumíčku, zadní.”, tak hledám plac, kam se těma zadníma vysápu.

Petřín, Petřínneee, konečně tě vidíme!

A pak! Páč Petřín je jeden velkej kopec, že jo, tak! Tak sem si našel stráň. Ta vám ale byla teda!! Dlouhá a prudká!! Víte, jak to ten balonek svištěl dolů??? Bombááááá, bomba, bomba. Utvořilo se mi tam publikum. Mám rád vlastní publikum. To ze sebe dycinky vydám to nejlepší. Jako v tramvaji třeba. Tak i tady. Lítal jsem jako šůůš. Pustit balonek, uuuuuutikat dolů a chytit ho, mastit nahoru, pustit balonek..... mastit nahoru.... Pak sem se na vteřinu zamyslel, koukal sem nahoru k publiku, děkoval sem se a jejda. Balonek vzal čáru!! A že teda vzal dálku, neb stráň je fakt dost strmá. Jenže to sem pro obdiv prokoučoval a nevěděl, kam to vzal. Naštěstí bylo část publika i dole, takže mi tam nějaký pán vytrhnul trn z paty. Vylovil balonek z křovíčka a mrsknul mi dálku. Úplně jako pánik. Škoda, že šel pak dál. Mohnul se zapojit! S ním by to určitě vzalo dobrý grády. Pánčička hulákala dolů svoje děkujuuu a pak prej, že už půjdem, jinač skončíme dole pod Petřínem, páč když se budu takhle věnovat přihlížejícím, balonek mi uteče až tam.

Našel sem si taky vodičku a musel sem prozkoumat, kudy tam ta vodička do toho rybníčka chodí:

Petříne, Petříííneee, konečně tě vidíme!

A pak sem si pro změnu našel schody!! A za trest, že mi pánčička zkrouhla mojí Kopečkovou hru sem jí do těch schodů hnal. Ať si příště ty svý hloupý nápady rozmyslí. Dofuněla nahoru a těšila se, že si dáme něco dobrýho. Když dorazila k budce s jídlem, byla zaražená jak ty vídle. Páč lidí jako jako mrakůch! A o chvílku pozdějš byla zaražená už jak vídle v hnoji. Objednala si u okýnka, vlezla do tašky, hrabe, hrabe, furt hrabe, znovu hrabe a pak se omlouvá a jdeme pryč. Pak jsem se dozvěděl, že to byl zatr. drahej vejlet a z oběda nic nebude. Neb není čím platit. Prašule v prachu. Hmmm. Šikovná byla. A kapek smutná taky.

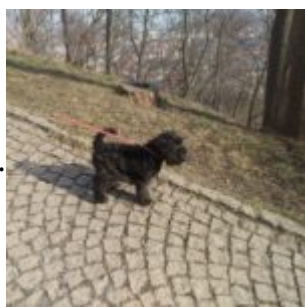
Petříně, Petříííneee, konečně tě vidíme!

A tak sem začal dělat kašpárky a hopíkal sem, až jí to přešlo. Co jí teda nepřešlo rozhodně ale, bylo kručení v břicho ☹️. Zvukově to vypadalo, jak když tejdny nejedla ☹️. A tak jsme to otočili, že půjdem zpátky. Však už taky ale bylo hodin. A šli jsme jinudy. A našli jsme další vodičku, aji s kachničkama. Kachničky mám rád, nikdá bych jim neublížil. Jenže to lidi kolem nevědí a tak se sázeli, ešivá tam hópnu, nebo ne. Odpověď je jasná ne?

A pak jsme konečně potkali pejsky na družení. Páč doteď to byla jen taková drobotina netýkává. Pánčička slibovala, že třeba najdeme i nějakou kámošku, co je skorem rodná sestra TupoFleků, ale nenašli jsme ani tu, ani jiný pejsky na hraní. Možná jsme byli ve špatný části kopce. Ale tihle vypadali, že by mohla bejt dobrá zábavička. Jenže pak šli taky pryč. Tak jsme zamířili domů. Teda takhle..... eeeeehm, ehm. Pánčička si myslela, že jsme zamířili domů. A tak si tak scházíme dolů, abychom zjistili, že co???? Že prej zase musíme nahoru a na druhou stranu ☹️. Poradila pánčičce taková stará paní v majetku černoknírky

Karličky.

Petřine, Petříííneee, konečně tě vidíme!

A tak jsme měli společnost. My si chvíli s Karličkou hráli, a pak jsme si každé zkoumali svoje. Zato paničky se zapovídaly. Karličky paničce bylo 76 roků!! A vůbec na to nevypadala ale. A štrádovala to kopcem, jak Pribiliněc na závodech. Ani jsme nemuseli moc pomalu chodit. Karličku měla tři měsíce od jedné paní, co na ní pěstovala štěňata. Klábosily s pánčičkou a my si pobíhali. Pak jsme se zalíbili paní s kočárkem a tak jsme jí s Karličkou šli voba to miminko pochválit ☐ . Moc hezký ho měla. Klučík se smál, tak jsem mu vokázal, jak dělám zajíce .

Pak pánčička objevila v louce u cesty něco a začala jásat. Prej vocůni! A běžte čoklidi

stranou, ať to nepšlapete!!

Radovala se jak když já najdu na chalupě nějakou tu starou kost, co s ní můžu zlobit TupoFleky. Pomalu jsme se přesunuli dolů, do správné části kopce a tam už jsme se rozloučili. My šli na tramvaj vpravo a Karlička s paničkou vlevo. Ta naše byla dost narvaná teda. Půlka Prahé byla v terénu. Ale vešli jsme se a pak jsme dokonce měli dobrý místo, kde mi nikdo nemohl šlápnout na můj vzhlednej dlouhý ocásek. Až sem si z těch zážitků nějak nečekaně zdřímnul!! To mě překvapilo, neměl sem ani naladino, prostě sem spal, no! Jenže jako bylo toho dneska hodně!!!

Ledva jsme dorazili domů a já se pohodlně rozložil na oba dva pelíšky, tak klika cvakla, dveře letí, pánik vchází do dveří. Kupodivu měl s sebou i Talimůru ☐ . Tak sem se musel kapek na těch pelíšcích uskromnit. No a chrápali jsme prostě ve dvou.